

מסכת סנהדרין

פרק א משנה ו

סנהדרין גדולה היתה של שבעים ואחד, וקטנה של עשרים
ושלשה. ומנין לגדולה שהיא של שבעים ואחד, שנאמר
(במדבר יא) אספה לי שבעים איש מזקני ישראל, ומשה על
גביהו, הרי שבעים ואחד. רבי יהודה אומר, שבעים. ומנין
לקטנה שהיא של עשרים ושלשה, שנאמר (שם לה) ושפטו
העדה וגו' והצילו העדה, עדה שופטת ועדה מצלת, הרי כאן
עשרים. ומנין לעדה שהיא עשרה, שנאמר (שם יד) עד מתי
לעדה הרעה הזאת, יצאו יהושע וכלב. ומנין להביא עוד
שלשה, ממשמע שנאמר (שמות כג) לא תהיה אחרי רבים
לרעת, שומע אני שאהיה עמהם לטובה, אם כן למה נאמר
(שם) אחרי רבים להטות, לא כהטיתך לטובה הטיתך לרעה.
הטיתך לטובה על פי אחד, הטיתך לרעה על פי שנים, ואין
בית דין שקול, מוסיפין עליהם עוד אחד, הרי כאן עשרים

וּשְׁלֹשָׁה. וְכַמָּה יֵהֵא בְּעִיר וְתֵהֵא רְאוּיָה לְסִנְהֶדְרִין, מֵאָה
וְעֶשְׂרִים. רַבִּי נִחְמְיָה אֹמֵר, מֵאֲתִים וּשְׁלֹשִׁים, כְּנֶגֶד עֲרֵי
עֲשָׂרוֹת: